

Haand. Jeg betragter det som en Erkjendelse fra Ministerens Side af, at han med Villie ønsker disse fire Lovforslag, jeg her holder i min Haand — det er Vendarmeriloven med, men de tre vedkomme ham — holdt udenfor Behandlingen i Folkethinget ved den Maade, hvorpaa han lader dem forelægge i Landstthinget, og begrundet Forelæggelsen. Jeg betragter Ministerens Forbigaaelse af disse Spørgsmaal som en Erkjendelse deraf, og det er en Veiledning for os ved Bedømmelsen af den ærede Ministers Budget.

Blem: Den høitærede Minister kan ikke forstaa Grunden til, at man fra dette Thingets Side kunde have Noget imod Bestemmelsen angaaende Uniformeringen af Fabrikinspektørernes Assistentter, da man ikke i Fjor havde udtalt sig derimod, hverken fra Udvalgets eller Thingets Side, og da Bestemmelsen var udstedt af Hensyn til, at Fabrikinspektørerne havde ønsket det og indstillet det til Justitsministeren. Grunden til, at man ikke udtalte sig herimod i Fjor, var den, at de 2 nuværende Fabrikinspektører, der tidligere have fungeret som Arbejdsinspektører, saavidt jeg mindes fra 1875, ikke have faaet Uniformer og de 42 Tilhynsmænd, der tidligere have udført den Bestilling, som Assistentterne og de 2 Fabrikinspektører have faaet, nemlig at føre Tilhyn med Dampskjeder paa Landjorden, heller ingen Uniform have. Og da der heller ikke fra Ministerens Side var fremkommet nogen Anthyndning enten i Udvalget eller her i Thinget af, at en saadan Bestemmelse vilde blive truffet, kunde der ikke være Anledning for Udvalget eller dette Thing til at nedlægge Indsigelse derimod eller udtale Ønsket om, at en sliq Bestemmelse ikke maatte blive truffet, naar man ikke havde Anledning til at vente, at en saadan Bestemmelse vilde blive truffet.

Ordføreren (Holstein): I Anledning af, at det ærede Medlem for Njøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) har rettet en Slags Bebreidelse mod Udvalget, fordi det ikke er kommet til en Forhandling angaaende de saakaldte provisoriske Bevillinger, vil jeg sige, at en saadan Forhandling ikke kan føres finansielt om disse Provisorier, om end ikke af den Grund, den ærede Minister mener. Den ærede Minister mener nemlig, at det er unyttigt at rejse disse gamle Stridspunkter, men det mener jeg ikke. Jeg mener, at de behøve ikke at rejses, thi de leve og virke høert Ar derigjennem, at de gjøre Finantsloven og ordnede Tilstande umulige. Men jeg mener, at det er under Thingets

Værdighed at komme ind paa Forhandlingen om disse provisoriske Posters Realitet, saa længe den Betingelse ikke er opfyldt, som Thinget har stillet og maa stille, hvis det overhovedet skal være Alvor med Fordringer paa at kræve den nuværende Forsatning respekteret, nemlig at Provisorierne komme fra Landstthinget her til Thinget for at behandles, eller at man fra Regeringens Side anerkjender den stedsfundne Forkastelse ved at ophæve Provisorierne. En af disse to Ting maa ske; men saa længe Lovene ligge i Landstthinget, og saa længe Regeringen ikke betragter den Forkastelse som gyldig, der har fundet Sted i Følge det private Initiativ, og altsaa vedbliver at fastholde disse Fordringer paa Finantsloven samtidig med, at den fastholder Provisorierne og i Virkeligheden skjuler disse Love i Landstthinget — paa anden Maade kan jeg ikke betegne den Trafik, der drives mellem Regeringen og Landstthinget om de provisoriske Love — saa længe finder jeg det uføreneligt med dette Things Værdighed at føre en Forhandling om de provisoriske Love. Det hører ikke hjemme her. Det maa det ærede Medlem ikke bebrejde os. Det er en uberettiget Bebreidelse, thi det er i Virkeligheden en Fordring om, at vi skulde have frafaldet det gamle Standpunkt, hvorefter vi sige: ingen Forhandling om provisoriske Bevillinger, saa længe vor Fordring ikke er opfyldt, og Landstthinget har udleveret Provisorierne eller Regeringen har ophævet dem i Genhold til den Forkastelse, der har fundet Sted. Dertil tør jeg indstrænke mig med Hensyn til dette Punkt, som jeg synes, ikke kan anstændigvis forhandles i Realiteten her i Thinget.

Jeg har iøvrigt bedt om Ordet for at tage en Reservation overfor den ærede Ministers Erklæring om Sundhedskollegiet. Den ærede Minister udtalte sig nemlig noget stærkere, end jeg tror, det var Udvalgets Mening. Han mente nemlig, at der i denne Bevilling af 2,000 Kr. for at dække Underballancen ved Afgivelsen af Marsberetningen laa en Anerkjendelse af Sundhedskollegiets juridiske Ret til at disponere over den af det opsamlende Kapital. Det er ikke Udvalgets Mening. Det juridiske Spørgsmaal anser Udvalget for meget uklart, idet dette Fonds Oprindelse dels skyldes en gammel Statsinstitution, det saakaldte: „collegium medicum“, og dels skyldes private Gaver til dette Fond. Om det nu skal betragtes som et Statsfond, vi ere raadige over, eller det skal betragtes som et privat, er overordentlig uklart, men vi ville i alt Fald ikke blande os i dette Spørgsmaal. Vi ville paa ingen Maade anerkjende, at der her forelig-